

Jovica Đurđić

JABUKA

Ja vidim zrnca sunca

Pretočena u njenu koru.

Sva se ljupkost skupila

U luku njenog rumenila.

Tišina dalekog gorja

Kroz peteljku ušla.

Kao da je sad dotrčala

U ruke, knjige...

Pohotno se ko ljubavnica nudi,

Dok leži na tanjiru.

Tajnim ključevima otvara usta

I sitni pesak sunca prosipa

NE KOPIRATI

SLAP

Ostavljamo prozor otvoren noću i srce
Godinama. Kao bogovi utišani gledamo
Gore zvezde bremenite dok se svetlost
Stropoštava u more bez zvuka koji bi
Mogao da zalebdi nad kamenjem žala.
Svetli jedno oko na nebu, drugo ne
Poznajem, nesanice nas muče dok starimo
Misleći na smrt i put. Još smo prividno srećni
Mislimo na zvezde i ostavljamo prozor
Otvoren da bi gledali gore.
Mi često i ne slutimo u toj tišini slap
Mesečine, kao ljupkost žene kad se ukaže
S mekim crtama tela, kažem, mi i ne
Slutimo slap svetlosti koji nas
Zloslutno zanosi i uništava.

DEVOJČICA SKUPLJA SVOJA KOLENA

Devojčica skuplja svoja bela kolena

Dva grumena svetlosti, dve kaplje nežnosti

Cvetove koji se u latice razlažu

Smerna, voli ona moje dlanove na njima.

Krv je moja iznese pred čudesnu svetlost

Ali ne otvara čvrste katance ljubavne

Ne pomažu tu ni poljupci ni plamičci

Koji se pale potajno u zenicama dubokim

Belina je njena razastrta u aprilu mlada tela

Ništa nisam naučio od prvog poljupca vidim

Samo je glad postala veća kroz godine

Jutro dočekujemo u travi i svetlost u daljini.

NEPOZNATA SEMENKA

Vidimo je ime joj ne znamo

Ne znamo šta će iz nje niknuti

Nemušta puna neke tajne

Zagonetno se osmehuje na dlanovima

Gde da je posejemo s koliko sunca

Tišine s koliko kapi da je napojimo

Hoće li cvet mirisa ili trn otrova

Da pusti oko sjajem da ispuni

Sasečena u kolenima zelenim

Da li će novi pustiti list

Sve manje znamo sve više je gledamo

Niknuće ona kroz našu dušu napuklu

NE KOPIRATI

ZVEZDE NA UZGLAVLJU

Ta razdvojenost

Lepota godina u struku

Poljupci koji traju

Bleda u iščekivanju

Sledi ona moj pogled

I put ruku

Znam taj nagoveštaj

Tajni znak ljubavi

Ramena stisnutih

Očiju ispod latica

Prijatni strah u telu

Bela kao vodeni cvet

Toliko mlada i nežna

Ni u pesmu ne smem

Da je uvedem

Ostaju samo noćni poljupci

I kasne zvezde na uzglavlju

NE KOPIRATI

DRAGA

Vitka, na pesku toplog leta, leži draga
Ima otvorene oči zagnjurenne u nebo
Zagonetno osmehnuta čuva svoju tajnu

Dođem, opružim se pored nje i čekam
Da i u moje oči uđe parče leta
Čekam čitavu večnost i više

Nisam srećan srećna je moja draga
Ona se sva pretvori u ljubav i
Zagrcne se od smeha neobjašnjivog

Kad zaželi zapali usnom novo sunce
I tankim ga rukama skine s visina

OČI MOJE DRAGE DOK ME ISPRAĆA

Draga moja ima oči kao kapi kiše u ruži
Dok me ispraća na pragu našeg doma
Pod krovom naših godina igra tamno sunce
U damarima našim sevaju munje očaja

Preko brda ljubičastih klizi topli suton
I ulazi u moju dragu kao kradljivac mirisa
Draga moja stavlja uvo na školjku i ne
Čuje ništa samo udar talasa morskih

Ona maše rukama kao lastavica ne vidim
Više ništa ali ljubim dragu u oko ljupko
I slutim gorke godine odsutnosti pusto je
U svim stvarima ostaje srce napuklo

DUNJA ILI ŽENA

Što dunja nisi, miris njen, otisak svežine

Boja koja zavodi oko i misao vodi daleko

Golo meso odenuto u maglu čežnje, ti

Bokovi ispod haljine u naborima vetra

Mišljah, kako da te nacrtam nestvarnu

Dok trčiš površinom mora i gubiš se

Daleko u jednoj tački bele puti kao galeb

Bežao sam iz samog sebe čupao iz duše

I ispisivao boju tvojih zenica mišlju svojom

Odlazio u nepoznato i istraživao malo srce

Dunje sa mog stola sledio okom trag

Raskošni oblik tvog tela ko rumen njene kore

MORE JE TAKO MLADO

Mlade i vitke devojke, prave lepotice,
koje sa svakim letom nove dozrevaju, ulaze
pored mene u more. Od toga ono postaje
lepše, kao njihove prozračne grudi.

Dok plivajući u blizini udišem miris soli
i njihove kože u kojima beli galeb spava,
za trenutak ponovo sam srećan i mlad.

Očima tražim njihove majke koje su tu negde,
sigurno lepe kao i one, ali mirnije i otežale
od sunca i leta. A more je uvek tako mlado,
kao devojke koje dozrevaju i podsećaju na
godine odletele u nepovrat s cvrčcima
ili dole u dubinu glatkih riba da se
gnezde u praznim školjkama.

Devojački veseli smeh rasprskava se u zrnca
koja svetlucaju iza njih, dok kao vidre seku

morske talase. Sa svakim zamahom ruku njihove
i moje kapi potajno se ljube i pomešane nestaju
ne ostavljajući trag. Ostaje samo san,
razlistan kroz rukopise rumenih usana.

NE KOPIRATI

MALA TUŽNA POETIČNOST

Mala tužna poetičnost

Tihi šarm jeseni, sav

Svet u kapi kiše

Tragična gorčina veka

Što tek minu, kao lepet

Ptičijeg krila

Ne mogu da opišem

Tvoje oči, ništa od lepote

Ali mogu šum haljine

More, lozovaču, smokve

Vino, nebo u njima

Zaboravljeno leto

Pregib tvog pasa

U svoj svojoj ljupkosti

Zamenio je ama baš sve

NE KOPIRATI

ISTRGNUTI RUKOPIS

Cvetovi iznikli iz očiju zemlje
Buknuli u sjaj u vedrinu
Svečanost jutra – zaneti ćutimo

Tako su i njene ruke procvetavale
U zvučove, ljubav, nežni ležaj
Tajnu sakrivenu u uglovima njenih usana

Ptica u nebu, jezero pod nama
Ta goruća lepota ljupkog tela
Rukopis iz samih nas istrgnut

NEKOPIRATI

PESMA KOJU PISAH VATROM USANA

Prosipam svoj dah po tvojoj koži ženo

Kao nevidljivo mastilo kao ljuvena slova

Utiskujem po tvom vratu reči koje niko

Neće odgonetnuti usana prepuklih od bola

Dovde, do ove žestoke vatre koja izbija

Iz tebe ja sam dolazio i padao na kolena

Goreo i skakao u jezera očiju tvojih

Među školjke i rakove do tajnih kapija

Prazna je danas moja duša sama na kraju leta

Godine se ukrcavaju na morskoj obali i

Odlaze na kraj sveta uzalud pokušavam

Usnama napisati najlepšu ljuvenu pesmu

CRVENA JABUKA

Ne pada daleko od stabla, ne leti

Od matere, od oca nevidljivog.

Vrh drveta primetim, ponekad,

Kako se s večernjačom ljubi krišom

I njenu svetlost u svoj sok pretapa.

Jedva čekam jesen pa da je otkinem

I njenu slast u ustima osetim.

Zdrava ne silazi lako, ne dosadi

Joj list požuteo i pogled u daljinu

Ne želi u mojoj sobi ukras da bude.

DRVO

Drvo izraslo iz mojih očiju

Ima pticu u svojoj krošnji,

Ima tajnu u svom korenju.

Drvo pobjeglo iz zavičaja,

Iz jednog lepog predela.

Koliko lepote pod njim!

Zatvoren u tvrđavu sna -

Nemam volje da se pomerim.

Mahovina nas osvaja skupa.

Krv moja - krv njegova raste.

PTICA

Otvorio sam svoje čelo

I pustio malu pticu

Leti ona tajnom stranom

Otvorio sam zatim srce

Crvena reka u požaru sunca

Osmesi kratkovečni žive

Zatvorio sam svoje čelo

Bez ptice prazninu meku

Oči su prozori unutra

NEKOPIRATI

OBEŠEN O JEDNU ZVEZDU

Obešen o jednu zvezdu

Dugo sam nad rekom i šumom

Moje tanko izduženo telo

Ništa je spram lepote zemlje

Dole vidim ribe rakove i divljač

Mnoge moje pesme razbacane

I otvorena bedra žene

Prosipaju se moje oči

Crni ih kormorani kupe

Vetar me ko trsku njiše

Dok se ogledam u dubini

PR
DIOGEN pro kultura
<http://www.diogenpro.com>

NEKOPIRATI